

Blau com els seus ulls

Les deu menys cinc. Com cada dia era l'hora exacta a la que Macu tornava a casa i mirava la bústia. S'hi va acostumar a eixir de bon matí ja des del confinament. Eixia a caminar ben prompte per a poder estar a casa abans de deu. Dimecres anava al mercat. Era l'únic lloc on se sentia segura però el pitjor era tornar carregada i pujar les escales, dos pisos que en semblaven trenta quan ja les cames no podien més.

Quin any més estrany! I això per no dir trist i lleig, encara que ella n'havia passat de pitjors... La vida de vegades era com un joc on no saps què et portarà el destí. Ara estava bé. Un poc feta malbé pel pas dels anys però tranquil·la a sa casa plena de plantes i amb un xicotet canari, Cotiu. Amb el seu batí blau ja posat, ara tocava col·locar-ho tot al seu lloc. No li costava molta feina perquè no menjava massa. Com un pardalet.

Li feia riure veure's amb el batí blau, com els seus ulls. Recordava cada nit a les huit la seua "cita" al balcó per aplaudir. Es reia perquè els primer dies es vestia i maquillava un poquet abans d'eixir al balcó...en batí no anava a deixar-se veure...Sempre tan presumida. Encara que no li va aprofitar de massa, perquè allí estava, amb 78 anys i només podia contar-li al canari com de cares estaven les carxofes o que a voltes tenia por. Mai es va casar, la vida (i ella mateixa) ho va decidir així i no se'n penedia. Va ser lliure i independent, una "moderna" que li deien les amigues. La primera que va començar a treballar a la fàbrica de punt i la darrera en jubilar-se. Això sí, mai no va tindre fills. Ni fills, ni nets, i era una cosa que li pesava molt. Ella va voler ser mare, però la vida...com sempre, la vida. I, és clar, se sentia sola, en ocasions. La soledat no l'havia triada ella.

Mentre mirava el programa de la vesprada, després de veure el de les preguntes que tant li agradava, hi havia dies que plorava...era estranya aquella companya de pis quadrada dins de la qual la gent fingia tindre una vida perfecta. Ara trobava a faltar la cita diària de les huit. Era una festa, uns veïns amb música; els xiquets del quart amb les trompetes de plàstic fent un soroll terrible i entranyable...i just al seu costat, Guada i Maria. Guadalupe, havia aprovat una oposició i des d'Almendralejo va vidre a Alcoi amb la seua xiqueta. Totes dues soles. Cada dia feien una bona barcella quan els aplaudiments s'apagaven. I la menuda era una dolçor. Macu es meravellava en sentir aquella extremenya de set anys parlant valencià. Encara que duïen poc de temps en Alcoi, els estava agafant afecte. L'afecte de balcó a balcó...amb el batí blau.

Ara que tots tornaven als seus horaris de treball i d'escola, "la cita de les huit" era quasi com un record fantasma.

Malgrat tot, la bústia en estes darreres setmanes li estava donant grates sorpreses. Un dia, juntament amb el rebut de la llum, hi havia un dibuix d'un paisatge estrellat. Feia dos dimecres, hi va aparèixer una bola per a l'arbre. La setmana passada li van posar un pastoret i un camell.

-Es pensaran que no tinc betlem? – es preguntava Macu. I és que aquelles troballes a la bústia li produïen una barreja de sensacions entre curiositat i tendresa.

Feia dies que no veia ni a Guada...("Guadalupe" amb un nom tan bonic i acurtar-lo...pensava Macu irònicament) ni a la menuda. Volia preguntar-los si tenien alguna cosa a veure amb aquells "tresors nadalencs".

La veritat, és que quan acabava el seu passeig matiner, ja era una tradició obrir la bústia, perquè fins feia unes setmanes Macu pensava que ningú no l'estimava...només el banc amb les seues "cartes d'amor" en forma de rebuts. Els pares i el seu germà massa prompte se'n van anar. Les poques amigues que li quedaven ja s'havien fet "modernes" com ella i li enviaven de tant en tant un Whatsapp d'eixos reenviats, però a ella el que li agradava era quedar a prendre unes coquetes fregides i un bon café amb llet i contar-se les novetats. Però entre els nets, les malalties, que la seua millor amiga se'n va anar a viure a Madrid quan es va casar i ara...el virus aquest...ni berenars ni passejos de bracet, només eixia a caminar sola de bon matí i xarrava tot el que podia amb la fruitera o amb la panadera.

La vida passava...la vida. I anava poc a poc fent una col·lecció d'objectes nadalencs dels quals no sabia què fer-se'n. El anava guardant dins d'una capsa de galetes de llauna amb flors que tenia al costat d'un altra que contenia botons.

El 8 de desembre va arribar. Es va alçar i, com tots els dies, es va arreglar, es va pentinar els cabells i es va pintar els llavis amb roget per anar a passejar. Però quan va arribar a la bústia, ni dibuix, ni campaneta, res de res. Altre any a celebrar el sant a soles. Encara que Pilar, la "madrilenya" li havia enviat dies enrere una postal ben bonica. Per a fer la festa s'havia comprat un botella de sidra. De sobte, quan estava preparant el dinar, amb el batí blau, va sentir que li tocaven al timbre i donaven uns copets a la porta.

-Macu, que soy yo, Guada, abre un momentín.

-Guadalupe – va pensar Macu, un nom tan bonic...

En obrir la porta quasi cau al terra. Guadalupe i Maria estaven en la porta ben somrients, malgrat les mascaretes, i ben carregades. Guada portava una caixa i Maria una safata plena de pastissos.

-¿Quieres que pongamos el belén juntas?- va dir l'extremenya.

-Traemos polvorones i "mantecaos" para celebrar tu santo. Moltes felicitats!

Amb llàgrimes i mascaretes, que no poden cobrir l'ànima, es va llançar a abraçar-les i totes tres van saber que soles no estaven, es tenien una a les altres i, al menys eixe Nadal, van seure a taula una família de tres dones fortes i valentes, dinars i sopars que van anar repetint-se durant molts anys.

Perquè que la soledat no desitjada és una realitat, evitem que siga un problema. Entre tots i totes.

"Antía Llorens", 40 anys.